

[Gert Petersen]

»USAs ydelse til NATOs langtrækkende TNF-kapacitet består af fremskudt stationerede F-111 og A-6 luftstyrker og et væsentligt antal Poseidon sprænghoveder, tildelt den øverste allierede kommandant i Europa, rettet ind mod mål.«

Begrebet TNF indgik jo også i udenrigsministerens tale, men han var så uelskværdig ikke at forklare det for forsamlingen. I mit manuskript har jeg tænkt på, at jeg måtte tage en forklaring med. Det betyder Theatre Nuclear Force, altså kernevåbenstyrker i området, og det område, der er tale om, er Europa, og den kommandant, der er tale om, er NATOs europæiske kommandant. Hvad skal jeg så tro? Fortav forsvarsministeren det, eller vidste han det ikke? Førte han folketinget bag lyset, eller er han inkompetent? Jeg ved det ikke.

Jeg synes under alle omstændigheder, at det var meget grove løjer, og jeg kunne godt sige endnu skarpere ting om denne sag; det skal jeg eventuelt gøre i anden omgang, hr. forsvarsminister.

Jeg vil give hr. Palle Simonsen ret i, at informationsniveauet er aldeles afgørende, når der skal tages beslutninger, og jeg mener, at man har søgt – med hr. Palle Simonsens fulde velsignelse og til hans store fornøjelse – under den nævnte debat i maj måned at skabe et informationsniveau, som var utilstrækkeligt til at træffe en beslutning på.

Jeg tror, at sagen var den, at offentligheden ikke skulle have at vide, at USA direkte har tildelt NATOs europæiske kommando et væsentligt antal Poseidonsprænghoveder; anden forklaring kan jeg ikke finde.

Det var vel også af samme grund, at den daværende socialdemokratiske ordfører, hr. Robert Pedersen – og jeg skal takke for, at han er blevet udskiftet inden denne debat – ved samme lejlighed afslog at diskutere NATOs oprustningsplaner. Jeg tror, referatet i Folketingstidende fylder 30–40 sider, og heraf fylder hr. Robert Pedersens indlæg, indlægget fra ordføreren for det største parti i tinget, nøjagtig en halv side. Jeg lagde også mærke til, at under valgkampen veg regeringspartiets talsmænd også uden om spørgsmålet.

Meningen var naturligvis, at udenrigsministeren dernede i Bonn i fred og ro skulle kunne slå fast, at Danmark var med på en positiv NATO-beslutning her til december.

Det var dengang, som man vil huske, da udenrigsministeren fandt, at han havde svært ved at se, hvordan en beslutning kunne udskydes, og at man fremfor alt måtte undgå uenighed og uro blandt medlemsstaterne. Hvis ikke der havde været nogen, som havde ført andre og relevante informationer ind i den debat, var det også gået nøjagtigt, som udenrigsministeren lagde op til i Bonn, og som jeg altså tror det har været meningen hele tiden at der skulle lægges op til. Nu er man kommet på andre tanker, og de faste klakører her til højre i salen er noget vrede, noget utilfredse, skuffede osv., men jeg må ærligt erkende, at man skal ikke tro, at socialistisk folkeparti nu tumler rundt af begejstring over regeringens nye position; dertil husker vi alt for godt, hvad der er gået forud.

NATOs oprustningsplaner skyldes, så vidt jeg kan se det, ikke en frygt for tiltagende østlig overvægt, for en sådan overvægt – hvis den er en realitet, eller hvis den skulle blive en realitet, og det kan jeg da ikke udelukke – kan imødegås uden introduktion af krydsermissiler og Pershing II-raketter. Den eneste mulige forklaring er, at der er tale om overgang til en ny atomstrategi, der kan sikre en massiv vestlig overlegenhed – her er der tale om overlegenhed – især ved indsættelse af kvalitativt nye våben. Denne overlegenhed vil blive skabt ved indsættelse først og fremmest af de næsten 500 langtrækkende krydsermissiler.

For at forbedre mit informationsniveau – andre har lov til at følge eksemplet – har jeg slået op i SIPRI's årbog – SIPRI er det svenske uafhængige nedrustningsinstitut – for 1975, hvor der findes en meget indgående gennemgang af dette nye våben, krydsermissilet. SIPRI betegner det som »et våbensystem af helt ny type« og kalder det det fjerde i rækken af de 3 store systemer – det er hr. Arentofts triade – nemlig de langtrækkende atombombefly, de landbaserede interkontinentale raketter og de u-bådsbaserede langt-rækkende raketter. Hertil kommer altså så som det fjerde i den række krydsermissilet, et nyt våbensystem, som ifølge SIPRI er uovertruffent i præcision, meget svært at spore for radarsystemerne, oven i købet relativt billigt at producere og meget, meget nemt at skjule og camouflere. Det er kort sagt ideelt til en regional atomkrig. Men netop af samme